

LIA ALB

alexandru

ALEXANDRU

hARTMANN

redactor: Cătălin Lazurca
coperta: Sorin Neamțu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALB, LIA

Alexandru / Lia Alb. – Arad : Hartmann,
2005

ISBN 973-87380-3-2

021.135.1-31

LIA ALB

ALEXANDRU

ÎNCEPUT

A fost cîmpia... doar cîmpie și iar cîmpie. Pusta de Vest, care se întinde cît vezi cu ochii, cît îți cuprinde inima.

A fost apa... Clocotește Mureșul, un râu adînc și larg, cu bulboane și gropi, cu ape înșelătoare pentru neștiutorii în taine adînci, care își iau tainul în luna înecaților...

De-a lungul apei s-au înrădăcinat copacii în Lunca Mureșului, împletind ramuri de sălcii și răchită, tremur de plop argintii și scoarță de stejar bătrîn.

O dată cu scurgerea Vremii, întruniți la sfat în nopțile calde de vară, și-au adunat sămînța în păduri îndesite, înverzite, care cîntă în mii de glasuri, paznici cîmpiei – tîpsia de aur copt pe Vatra unde s-a zămislit Cuvîntul.

Cuvîntul ce povestește că în pădurile de la marginea Nădlacului, într-un loc anume, neștiut decît de paznicul Vremii din Turnul Bisericii, își are sălașul Vulturul ce se arată cîteodată în nopțile înăbușitoare de vară ori în cele de argint tăios în albul zăpezii, se dezvăluie Aleșilor, numai lor le istorisește povestea celor șapte Vulturi veniți de la Soare Răsare.

Fiul împărătesei, învelit în blana Ursului, păzit de cele șapte zburătoare ce și-au dat duhul pe drumul de la Soare

Răsare pînă ce a rămas doar una, Vulturul cu ochii ce-și schimbă culoarea, ca apele involburate, bulbonate, din albastru senin pînă la verde înnegrit, Vulturul cu aripi cît acoperișul caselor înșirate de-a-lungul apei.

Vulturul bătrîn, care își alege în mare taină și cu adîncă știință pe cei din neamul împărătesc, prinții de Georgia alungați din Caucaz de tulburarea Vremii, își alege din cînd în cînd Ființa căreia să-i dezvăluie Taina...

Pentru că în nopțile de vară, cînd se răcorește tipsia Cîmpiei, o dată ce și-a înfîpt ochii în sufletul Alesului, își deschide aripile cît acoperișul caselor și îl ridică sus, sus, deasupra cîmpiei, deasupra apei, pînă spre cornul Lunii.

Și se mai spune că cel ridicat de aripile uriașe, cel care a cunoscut măreția zborului, cel care a văzut cîmpia în toată splendoarea, întinsă ca o tipsie de aur, va rămîne pe veci cu dorul înălțimilor și se va vrednici cu darul zborului.

Pruncul din neamul regesc cu numele Alexandru a fost purtat într-o noapte de taină deasupra casei părintești, deasupra apei, spre leagănul stelelor, pînă la cornul Lunii.

Pe drumul luminii stelare, cu mîinile înfîpte în aripile deschise, a ascultat povestea celor șapte Vulturi care i-au adus strămoșul de la Soare-Răsare. Fericit peste măsură, fără teamă de înălțimile tot mai adînci, chiuia pruncul Alexandru în drumul său spre Puterea Cuvîntului, pînă cînd s-a auzit profeția venită din stele, din hăuri întunecate, de s-a speriat pînă și pasărea cu aripi cît casa.

— Vei pribegi întruna. Din prea mare dragoste pentru oamenii înghețați, tăiați de sabia nedreaptă, din prea mare iubire de dreptate, din prea înalt curaj nebunesc, din prea scumpă dîrzenie și prea multă dărnicie muritoare, vei fi nevoit să te lepci de părinți și rude, să te desprinzi de linia cîmpiei și de firul apei, să le duci dorul, să te rupă dorul, pînă ce ți s-or

albi tîmplele, și numai atunci, și doar atunci, vei avea învoirea să te întorci, să te scalzi din nou în apele involburate, în ierburile grase, să-ți odihnești din nou oasele în patul cu tăblii înalte din casa părintească.

Atît de aprigă, atît de dureroasă s-a pus pecetea profetiei pe fruntea pruncului, că și pasărea fără de teamă și-a scuturat aripile, și-a înfîpt ghearele de argint în inima firului de Om, de a rămas însemnat pe vecie cu semnul pribeagului.

– Nu voiesc a pleca – a scrîșnit Alexandru... Auziți, voi, stele înșelătoare, auzi, tu, pasăre povestitoare... Acolo... în Pusta de Vest e casa mamei, e dudul din curte, e locul meu de scăldat... Acolo e tata, care așteaptă să întoarcem pămîntul gras ca untul, să punem sămînța împreună în holdă... Acolo sunt ortacii de scaldă și joacă... Cu toții au nevoie de mine, cu toții mă așteaptă...

– Vor avea nevoie de sufletul tău, de curajul tău, alte suflete, aplecate de sabia nedreaptă.

– Și cînd, cînd mă voi întoarce?...

– Cînd tîmplele ți s-or albi, doar atunci suna-va ceasul din Turnul Bisericii, de l-o auzi clopotarul, păzitorul Vremii, de-l vei auzi și tu, veșnicul pribeag pe drumuri străine.

Și cum zorile au început să coloreze văzduhul în vâluri azurii și licărul de argint clipea tot mai departe, în cercuri largi s-a coborît pasărea uriașă cu pruncul legănat pe aripile cît casa, doar cu spinarea sîngerîndă de semnul pribeagului.

Și atunci cînd se îngîna ziua cu noaptea, în mare taină i-a șoptit pasărea uriașă, s-a legat bătrînul Vultur:

– Cînd va suna ceasul din Turnul Bisericii, de te vei simți neputincios, de te-or opri piedici înșelătoare prin sentințe mincinoase, Eu îți voi arăta Calea, îți voi limpezi gîndul, Eu te voi aduce să-ți odihnești oasele bătrîne în patul cu tăblii înalte din casa părintească și împreună ne vom scălda în apa involburată, în iarba grasă...

Și cum profețiile venite din adâncul înălțimilor se împlinesc întotdeauna, după înșirarea anilor în salba Vremii pruncul numit Alexandru, într-unul din anii tinereții și-a luat zborul spre Soare Apune și, răsucit de Soartă, a rămas pribeag pînă ce tîmplele i s-au albit și obrajii i s-au oțelit de atîta zvîrcolire în ața Vieții.

Și atunci, bătrînul Alexandru, într-un ceas anume, își plimba pașii pe o plajă străină, la marginea Oceanului, încercînd să pătrundă în sufletul Tinerei din neamul Aleșilor. Un fir de fetișcană, care nu auzise de paznicul Vremii din Turnul Bisericii, care nu simțise dogoarea tipsiei încinse de soare, care nu se scăldase în apele involburate și în iarba verde și grasă din Lunca Mureșului.

Fetișcana șturlubatică dansa pe firul nisipului, neștiutoare în ale semnelor, uimită doar de măreția bătrînului albit de vreme.

— Știam că tu ești înaintemergătoarea Vulturului... De cum te-am zărit am înțeles că profeția se va împlini pînă la capăt...

Cu mîna ca o gheară uriașă a spart înălțimile...

— Vezi tu, fata mea... Vezi pasărea... Vezi Vulturul?

— Ce vultur... Sunt doar pescărușii...

— Pescărușii speriați de măreția regelui...

— Sunt doar pescărușii... Ce să caute un vultur aici, la marginea Oceanului? — se minunează fetișcana...

— Vulturul ce-mi va arăta Calea întoarcerii acasă... Și totuși, îmi e teamă să iau calea înapoi... Mi-e groază să mă întorc acasă...

— Ce cale... care vultur... — se minuna fetișcana mijind ochii peste plaja galbenă și apele verzui...

PARTEA ÎNTÎI

I

– Mi-e greu să mă întorc acasă. Pot mărturisi că mi-e cam frică să mă întorc acasă. Ar trebui să recunosc că mi-e groază să mă întorc acasă...

– Frică, groază? Tocmai dumneata să vorbești de frică, groază?... Dumneata, care ai înfruntat cerul după ce te-ai războit în permanență cu unele creaturi de pe pământ?

– Ai spus bine, fetițo... Unele creaturi de pe pământ...

Și atunci ochii, care primiseră preț de o clipă o undă subțire de îndoială și teamă, au redevenit de oțel, ochi de vultur obișnuit cu înălțimile, umbriți de sprâncene stufoase peste măsură, care în loc să acopere tăișul privirii o încondeiază, o scot parcă din lumina ochilor și ți-o trimit pînă în suflet, ca o săgeată cu vîrf din același oțel.

– Creaturi care au pornit războaie, creaturi care taie mîinile soldaților înghețați, creaturi care omoară copii sub pretextul ideii de libertate, creaturi care trasează frontiere cu vîrfurile stiloului... Creaturi pe care le-am bombrdat din zbor, pe care le-am arătat cu degetul, pe care le-am jignit cînd mi s-au ivit în față și le-am acoperit de *merde*...

A ridicat mîna cu degete lungi, ireal de lungi și îndoite la vîrfuri, a schițat un gest iute spre oceanul ce murmură în spatele nostru și brusc și-a înfipt-o într-o umbrelă de soare ce rămăsese deschisă, uitată pe plaja de la Deauville, care s-a trezit sfîșiată, pradă vîntului. Am rămas cu privirea lipită de fișiile albastre și albe ce se suceau, se încovrigau în jurul bastonului de lemn cu vopseaua scorjită, întrebîndu-mă în gînd de ce a rupt pînza umbrelei și mai ales de ce i-o fi groază să se întoarcă acasă, în România... Tot răsucindu-mi gîndurile,

m-a apucat și pe mine groaza să-l mai întreb, să pun pe tapet întoarcerea acasă, deși mi-ar fi atât de drag să-l aduc pe tavă politicienilor de două parale de la noi, să-i poleiască și pe ei cu „*merde*”... așa cum o merită, să le spună de la obraz câteva, să-și înfigă ghearele în spinarea lor îndoită și mai ales să le rupă buzunarele de li s-ar scurge dolarii furați la drumul mare...

– Ce ai înțepenit lângă zdreanța asta?... Parcă spuneai că vrei să luăm plaja de-a lungul...

– Mă scuzi... parcă...

– Spune ce ai de spus și nu-ți înghiți vorbele...

– Nu le înghit... Mai bine să întindem pasul, că ne prinde ploaia și nu avem umbrele, că pe asta de soare ai sfîrtecat-o cît ai zice pește...

– Am sfîrtecat-o... Ai face bine să-ți termini gîndul, că altfel e greu de pornit mai departe...

Zicînd „curaj găină, că te tai”, cu capul plecat spre nisipul ce intrase în sandale:

– Și totuși, de ce nu vrei să te întorci acasă? Acasă la noi la Nădlac, acasă în România?...

– Să nu crezi că nu voi îndrăzni să mă mărturisesc. Nu... Ești nepoata mea... Ești din sîngele meu și tu trebuie să cunoști adevărul... Mi-e groază să văd fereastra mamei, aceea mică de la bucătărie... care dă spre uliță... Mi-ai spus că au rămas cum au fost și fereastra mică de la bucătărie și ferestrele dinspre stradă, că a rămas în picioare casa părinților mei... Atunci, în 1979, cînd i-am revăzut, după treizeci de ani, tatei îi intrase în cap ideea să o renoveze, și mai ales fațada... Asta implica și demontarea ferestrelor, lărgirea lor, și chiar înlocuirea lemnăriei cam mîncată de carii și crăpată de ploi... Făcea tot felul de planuri, cred că voia să întrebuițeze cît mai bine banii primiți... Pentru ei era o sumă imensă, pentru mine... Ce să mai spun, o nimica toată, dacă mă gîndesc la absența

mea de atîția ani... Deși nu-mi cădea pe suflet schimbarea la față a casei, am intrat în joc, ca să-i fac pe voie, și chiar făcusem într-o seară o schiță cum să arate casa bătrîncască după renovare... Mai înaltă, cu geamuri mari, cu acoperișul mai drept și țigla înlocuită... Atunci a sărit mama, care tăcuse cîta vreme noi, bărbatii, făceam planurile:

– Să nu îndrăznești să schimbi fereastra mică de la bucătăria de iarnă, fereastra mea către stradă...

– Ce fereastră, femeie... Parcă nu te interesa prea mult ce discutăm noi. Am crezut că ești de acord cu modernizările...

– Să nu te atingi de fereastra mea... Ai în

din bucătăria de iarnă... E o minune că ai noștri și-au dorit o bucătărie cu geamuri spre stradă... Ce mă făceam dacă nu aveam la bucătărie geamuri spre ulița mare? Nu aș fi putut să mă așez între oale și fereastră să pîndesc clipa cînd se întoarce acasă copilul meu... Tocmai tu te-ai găsit, Alexandre, să-mi desfăci fereastra? Tocmai tu, care te pregătești din nou să pleci?... Și cine mai știe cînd te-om mai vedea? Dumnezeu din ceruri, nu lăsa să mor și să nu-l mai văd! Alexandre, mamă...

Și teama mamei a fost adevărată... Le-am promis să mă întorc, să fac cumva să ne vedem mai des, să-i aduc la mine, la Paris, poate... Nu am putut să-mi țin cuvîntul dat alor mei, care au murit așa cum ș

Reușisem să vin la Paris printr-o firmă al cărei avocat sunt. O spun de parcă aş conscia nu ştiu câte firme, de parcă aş fi unul din specialiştii în drept comercial cu milioane de încasări pe lună... Sunt o biată femeie care a reuşit să termine dreptul cu media peste 9, să ajungă la examenul de intrare în barou fără pile şi fără bani, care a reuşit, datorită tatei, să găsească un maestru care să nu-i pretindă câteva mii de dolari ca să o primească în stagiu... Ai mei se îngroziseră după ce am luat bacalaureatul şi le-am spus cu o voce cam pierită că vreau să mă înscriu la drept.

– Noi suntem oameni modeşti – şi la propriu şi oricum ne iei, fata mea... Noi nu ne-am purtat prin tribunale de când ne ştim, doar bunicii tăi au avut

care-l dobândise tot înfrîngîndu-și nervii cu dracii de copii, mă săturasem de concediile de douăzeci și una de zile, cu bilete luate prin sindicat, la munte, în aceeași stațiune, la același hotel ieftin, mizerabil și scorjit, mă încrețeam de greață cînd mama cîrpea la nesfîrșit ciorapii tatei și la degete și la călcîi, de nu știu cum reușea să-i mai încalțe fără să-i facă bășici în pantofii lustruiți ca oglinda.

Visam o viață palpitantă pe coridoarele Palatului de Justiție, mă vedeam îmbrăcată în roba neagră, lungă, cu babetică albă și fișiile negre garnisite cu blană, una în față și una petrecută neglijent peste spate.

– De unde

Reușisem să vin la Paris printr-o firmă al cărei avocat sunt. O spun de parcă aş conscia nu ştiu câte firme, de parcă aş fi unul din specialiştii în drept comercial cu milioane de încasări pe lună... Sunt o biată femeie care a reuşit să termine dreptul cu media peste 9, să ajungă la examenul de intrare în barou fără pile şi fără bani, care a reuşit, datorită tatei, să găsească un maestru care să nu-i pretindă câteva mii de dolari ca să o primească în stagiu... Ai mei se îngroziseră după ce am luat bacalaureatul şi le-am spus cu o voce cam pierită că vreau să mă înscriu la drept.

– Noi suntem oameni modeşti – şi la propriu şi oricum ne iei, fata mea... Noi nu ne-am purtat prin tribunale de când ne ştim, doar bunicii tăi au avut

care-l dobândise tot înfrîngîndu-și nervii cu dracii de copii, mă săturasem de concediile de douăzeci și una de zile, cu bilete luate prin sindicat, la munte, în aceeași stațiune, la același hotel ieftin, mizerabil și scorjit, mă încrețeam de greață cînd mama cîrpea la nesfîrșit ciorapii tatei și la degete și la călcîi, de nu știu cum reușea să-i mai încalțe fără să-i facă bășici în pantofii lustruiți ca oglinda.

Visam o viață palpitantă pe coridoarele Palatului de Justiție, mă vedeam îmbrăcată în roba neagră, lungă, cu babetică albă și fișiile negre garnisite cu blană, una în față și una petrecută neglijent peste spate.

– Las-o să zboare, Traiane... Las-o să îndrăznească ce n-am îndrăznit noi niciodată. A văzut că se poate trăi și altfel de cum am trăit noi... Lumea se deschide, omule... Nu vezi ce se întâmplă în jurul nostru? Sunt atâtea posibilități de care nici n-am auzit pînă acum...

Era în 1991, la doi ani după Revoluția ce întorsese fața lucrurilor, iar mama, care citea toate revistele, toate ziarele, care se posta la televizor de la 7 scara și asculta toate știrile pe rînd, era mai informată decît tata. El, care rămăsese tot la corectatul tezelor, al lucrărilor de control și la cărțile de literatură veche...

Am reușit la examenul de admitere la facultate, deși eram vreo cincisprezece pe un loc, dreptul devenise o adev

– Explică-mi ce trebuie să fac. Dă-mi să citesc Legea asta a avocaturii, să înțeleg care sunt condițiile înscrierii în Barou.

– Poți să te ștergi la fund cu legea asta, fetițo... – Dora s-a pus să mă dăscălească, ea fiind în temă, cu tatăl avocat de atîția ani. Am priceput în cele din urmă că e necesar să găsești un avocat care să-ți semneze un fel de recomandare prin care se angajează să te îndrume pe perioada stagiului de doi ani, să mai găsești încă unul care garantează în subsidiar alături de maestrul principal pentru tînărul avocat. Trebuie să le cumperi în vreun fel sau altul bunăvoința.

– Cum adică, Dora scumpă? Să le dau bani? Și câți bani, mă rog frumos?

Așa că tata a fost nevoit să ceară întoarcerea unui bine făcut cu câțiva ani în urmă unui copil de avocat, elev al tatei, care avusese un accident și rămăsese ținut în cărucior o vreme. Fără să pretindă nimic, de trei ori pe săptămână făcea lecțiile cu sârmanul infirm în sufrageria avocatului care îl servea la sfârșitul orelor cu un pahar de coniac franțuzesc și o țigară de foi... La început refuzase categoric să se umilească, pînă cînd tot mama l-a făcut să înțeleagă că e vorba de un schimb de servicii pentru copii, că, așa cum avocatul îl rugase să-l ajute pe bietul infirm care altfel nu ar fi reușit să termine școala cu premiu și coroniță, tot la fel nici eu n-aș reuși să intru în Barou, așa modești cum eram noi și fără nici o posibilitate de a scoate atîția bani.

se câștigă un ban frumușel din cauzele comerciale... M-am pus din nou cu burta pe carte, am strâns cureaua și am reușit să-mi cumpăr un calculator unde am introdus toate legislația noastră îmbîrligată și supermodificată pînă la zi, am cumpărat o seamă de cărți de specialitate, sperînd că e suficient să ai o minte plină de carte ca să-ți vină clientelă și mai apoi un șir de procese câștigate...

Am oftat a pagubă, iar Alexandru, care îmi respectase tăcerea, a tresărit.

– Ce greutatea porți tu pe umeri, copilă cu ochi triști?
– galant, mi-a sărutat mîna – știe să fie un cavaler desăvîrșit, cu gesturi ocrotitoare, dînd

– Știu că pe la noi, în apa Mureșului, nu sunt nici stridii și nici scoici... Să vezi ce gust au...

Am traversat plaja, tăind orașul prin câteva străzi paralele cu oceanul, am ajuns lângă piața de pește, în spatele căreia erau înșirate mai multe braserii și terase. Am intrat în localul cu o firmă mare, galben cu roșu: „Le Bateau”, și am găsit o masă liberă lângă doi francezi gălăgioși, afumați nițel. Nu știu ce li s-o fi părut caraghios, limba pe care nu o înțelegeau, faptul că Alexandru căuta să-mi explice cum se mănâncă stridiile, strîmbăturile mele când am înghițit prima stridie cu gust și formă de gelatină, însă buna lor dispoziție s-a transformat într-o adevărată cascadă de râsete și înghionteli pe seama noastră.

asta încoloră care și stropită cu lămîie sau sos picant tot fără culoare și gust rămîne. În schimb, fileul de somon cu sos de vin mi s-a părut un deliciu.

– E grozav... Asta da specialitate...

– Mă bucur că-ți place...

Cei trei bărbați au continuat discuția și am înțeles tot mai des cuvîntul spital. Au umplut cîte un pahar cu vinul lor scump și mie și însoțitorului meu.

– *À votre santé...* – Le-am urat și eu sănătate, gîndindu-mă mai ales la cel cu fața de hîrtie.

<

II

Cînd mama îmi controla bagajele înainte de a pleca spre Paris, printre hohotele mele de rîs și seriozitatea tatei:

– Așa se face un bagaj, că altfel te trezești că ți-ai uitat taman chiloții. La început ciorapii, maieurile, chiloții, pijamalele, bluzele de corp, bluzele subțiri, două jerseuri mai groase, două fuste, două perechi de pantaloni, o rochie mai elegantă și neapărat ceva de ploaie.

– Nu uitați pantofii, fetelor, că umblă desculță pe Champs-Élysée...

Am pus în fața canapelei pe care stăteau cumi

acută după '89, doar înainte fuseserăm cu toții închiși între granițe și numai cei cu pile la Securitate sau tributarii securiștilor puteau spera să iasă „afară”, de parcă „înăuntru” era o cameră fără geamuri, cu pereții lipiți cu mii de ilustrate din Roma, Madrid, Paris, Londra, Viena, Tokio și peisaje grecești...

Îi mergea binișor femeii, reușise să-și facă relații în toate metropolele, cu mici pensiuni de mîna a doua – caza turiștii ușor de mulțumit și fără fandoseli de genul „camera e prea mică” sau „baia nu are decît un duș și asta pe un colțisor de te lovești de chiuvetă și WC dacă nu ești atent în manevrarea prosoapelor”. Reușise să cumpere și cîteva autocare la mî

– Ce să afle? Durere și amărăciune... Știi tu mai bine decît mine.

Într-adevăr, de-abia dacă îmi aduc aminte de bunica de la Nădlac, știu că avea o livadă mare cu meri și caiși și mulți pui în ogradă și mai ales de supa de pui cu tăiței lungi, galbeni și subțiri ce se încovrigau în jurul lingurii cu care bunica îmi vîra licoarea cu stelute de grăsime în gură. Subțire, înaltă, cu părul prins într-un coc, cu zuluși crețului în față și nas acvilin și subțiat de vreme. Bunicii au locuit la Nădlac, doar mama se făcuse orășancă get-beget...

– Ce caută vărul ăsta sau unchi, ce-o fi, la Paris? Cum a ajuns acolo? Ce să spun

merită să fie căutat, am plecat într-un grup de șapte români cazați într-una din pensiunile firmei. Nu ni s-a impus vreun program sau ghid, aveam doar cazarea și micul dejun asigurat.

Nimerisem în cameră cu o doamnă la vreo 50 de ani, care nu era la prima ieșire din țară, și la Paris avea o mulțime de cunoștințe, mai ales la Biserica Greco-Catolică de pe Rue Ribera. Astfel, se face că m-am nimerit într-o sâmbătă după-amiază în sala de la Centrul Greco-Catolic, unde se programase o prelegere despre personalitățile din viața culturală și politică românească actuală sau, mai precis, vorbitoarea, o poetă cunoscută în țară, care intrase în viața civică după Revoluție, căuta să demonstreze lipsa acestor oameni de vîrf ca modele pentru tineret.

Se adun

gură sau la închisori, Centrul urmînd a fi un fel de refugiu pentru cei care vor fugi de comunism. Dîndu-și seama că era necesar să ia legătura cu înaltele fețe bisericești, după ce nemții pierduseră războiul a fost invitat telefonic la Arhiepiscopia Parisului, unde sosise de la Roma prefectul Congregației pentru bisericele orientale, cardinalul Eugène Tisserand. Acesta, aflînd despre tînărul preot român ce voia un centru românesc greco-catolic, i-a spus: „Caută, găsește, cumpără și fondează o misiune greco-catolică română la Paris...”

Avînd sprijinul material și binecuvîntarea înalților prelați, a căutat și a găsit o casă, care aparținuse ambasadorului din Haiti; la începutul războiului, acesta fugise și, după ce casa fusese rechiziționată de armata germană, la

mamă dragă. Vei primi cel mai frumos mărtisor de 1 martie, pe feciorul de care ți-e atît de dor.”

Zis și făcut, l-a rugat pe studentul Liviu Marcu să meargă la gară să-i ia un bilet de clasa I dus-întors, glumind: „Să fiu și eu odată domn mare în trenurile lumii.” Mulți cunoscuți l-au sfătuit să nu plece în țară, realizînd pericolul ce-l păștea. Le-a răspuns cu buna-credință în oameni ce nu l-a părăsit niciodată: „De ce? Regimul de azi spune că e cu oamenii de jos. Eu sunt fiu de țăran. Am fost opt copii pe care ne-au crescut mama și tata desculți și în izmene. Dacă totuși voi fi arestat, înseamnă că Dumnezeu mă cheamă acolo la suferință.”

Privirea albastră a ajuns să mă enerveze, însă, învățată de acasă cu frica lui Dumnezeu, știu că nu pot refuza să mă rog Domnului și îl urmez în biserica din curte. Și-a făcut de lucru în altar, lăsându-mi răgazul să admir simplitatea icoanelor, ștergarele țesute cu motive populare ce împodobesc fețele sfinților și florile albe de lângă icoana Maicii Domnului. M-am așezat în genunchi și am murmurat un „Tatăl Nostru”, mulțumind că mi se ivise ocazia să fiu aici, în buricul Parisului.

Cînd am ieșit, mai rămăseseră doar cîteva femei iar preotul m-a prezentat.

– E o tînă ră avocată din Arad, care se bucură de splendorile ora

viu colorate legat în jurul gâtului, mă privește cu simpatie. Cred că e singura de aici care nu m-ar da pe ușă afară, așa că-i întorc zîmbetul.

– Am înțeles că ești din Arad. Am și eu o verișoară acolo. E profesoară de matematică – Emilia Negreanu...

– Predă matematica la școala unde e mama bibliotecară. O știu, e cam severă... – rîd eu ghiduș.

– Ți-a fost și ție profesoară?

– Nu. Din fericire, că nu le prea am cu științele exacte...

– Nu-i nimic... Vă dau cu numărul meu de telefon de la hotel și v-aș ruga să-l sunați și să-i spuneți că arc o nepoată venită din țară la Paris care a dat cu bîta în baltă aici, la Centrul Greco-Catolic.

– Nu a dat cu bîta în baltă deloc. A spus ce i-a trecut prin cap în acel moment – preotul, care urmărise discuția, rîde cu toată fața și ridurile parcă îi încondeiază privirea.

– Eu trebuie să plec... Mă bucur că te-am cunoscut, copilă, și îți promit că-l voi anunța pe domnul Alexandre că ești la Paris și unde te poate găsi.

– Dacă

la Securitate și amenințat: „Ești urmărit zi de zi și dacă faci ceva, uite, vezi, dosarul ăsta gros se redeschide din nou!” — Să n-o mai lungesc, că s-a făcut târziu... După cum spuneam, în 1991 am primit o scrisoare de la cardinalul Jean-Marie Lustiger, care mă invita la Paris, să reiau conducerea Misiunii pe care o fondasem. Când am intrat aici pe poarta de pe Rue Ribera, m-au cuprins emoțiile și lacrimile, am îngenuncheat și am sărutat pământul curții ăsteia mulțumind lui Dumnezeu că-mi revăd odrasla zelului meu apostolic din tinerețe. De atunci am lărgit sala de conferințe, am rearanjat biblioteca, însă stăm cam prost cu paturile de sus. Sunt tot din fier în camerele noastre de oaspeți. Și mai ales m-am îngrijit de oameni...

III

Deși am avut tot felul de vise încâlcite la limita coșmarului, în care apăreau gardieni îmbrăcați în haine de preoți ce păzeu tot preoți închiși în celule de piatră galbenă răzuită ici-colo sau cu inscripții indescifrabile pe ușile tot din piatră, m-am trezit cu capul limpede și, coborînd scările de la etajul cu camerele de oaspeți ale Misiunii, când m-au întâmpinat ochii albaștri m-am liniștit pe deplin.

– Ce program ți-ai făcut azi? Ești în vacanță doar... Bucură-te de orice te poți bucura și mai ales bucură-te de tinerețe... – Mi-a întins mîna puternică, aspră, care parcă era continuarea palpabilă a albastrului

bărbat înalt, cu ținută dreaptă de militar, îmbrăcat într-un veston bleumarin și pantaloni gri, cu un păr bogat, cârlionțat spre gât și pieptănat pe spate, cu niște sprâncene stufoase, mefistofelice, întrebând ceva la recepție. Urmărindu-i ținuta elegantă, mi-am auzit numele.

– *Mademoiselle Anna. Elle vient de la Roumanie...*

Mirată peste măsură și crezînd că auzul îmi joacă feste, mi-am văzut de țigară, însă cu coada ochiului urmărind, ce naiba se interesează de mine...

– Vine din România printr-o firmă cu care aveți contract sau așa ceva. E caz

